

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. M. Č.**, zastoupený JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem se sídlem Nad Zátíším 22, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 19. 9. 2012, č. j. 53 A 8/2012 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 19. 9. 2012, č. j. 53 A 8/2012 – 29, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen (krajský úřad“) ze dne 14. 5. 2012, č. j. KrÚ 29508/2012/ODSHI/8, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubice (dále jen „magistrát“) ze dne 15. 2. 2012, č. j. OSA/P-1225/11-D/46, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 200/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 13. 6. 2011 v 00:19 h jako řidič osobního motorového vozidla zn. Audi S5, RZ X jel na dálnici ve směru jízdy na Hradec Králové rychlostí 194 km/h (po odečtení povolené odchylky měřícího zařízení), čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost o 64 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta podle ust. § 11, § 12 a § 22 odst. 7 zákona o přestupcích ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 8 měsíců. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatel

v žalobě uvádí jediný bod, a to nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že ani jedno z nich se nevypořádalo s jeho námitkou, že policejní vozidlo za ním jelo bez předepsaného osvětlení (obrysová a potkávací nebo dálková světla) a bez použití výstražného světla modré barvy. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že podle obsahu správního spisu stěžovatel v průběhu přestupkového řízení nejprve popíral, že by jel tak vysokou rychlostí, jaká mu byla naměřena (odvolání proti prvnímu rozhodnutí magistrátu). V podání ze dne 13. 2. 2012 pak vznesl námitku nezákonnosti pořízeného videozáznamu spočívající v tom, že policejní vozidlo jelo vyšší než povolenou rychlostí, bez předepsaného osvětlení a bez výstražného světla modré barvy. Na této námitce setrval i v odvolání proti druhému prvoinstančnímu rozhodnutí a magistrátu vytýkal, že se zabýval toliko jízdou bez výstražného světla. Krajský soud k tomu uvedl, s odkazem na str. 5 rozhodnutí magistrátu, že se správní orgán I. stupně k namítané nezákonnosti videozáznamu, a tedy jeho nepřípustnosti coby důkazního prostředku, vyjádřil. Jedná se sice o argumentaci stručnou, nicméně zcela jasnou. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je totiž zcela nepochybné, že magistrát považuje videozáznam za přípustný a zákonný důkazní prostředek, když i případné páčání přestupku policisty při pořizování videozáznamu nemá na jeho zákonnost vliv. Pokud stěžovatel v odvolání namítal, že magistrát se zabýval jen jízdou bez výstražného světla, neodpovídá tato námitka skutečnosti. Magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí zmínil nejen jízdu bez tohoto světla, ale i způsob a rychlost jízdy a další okolnosti, které mohou znamenat páčání přestupku Policií ČR při pronásledování vozidla jedoucího vyšší než povolenou rychlostí, a uzavřel, že tyto skutečnosti nemohou mít vliv na „přesnost měření“, resp. přípustnost a zákonnost pořízeného videozáznamu. Krajský úřad se k uvedené problematice v reakci na stěžovatelovu odvolací námitku také podrobně vyjádřil na str. 7 napadeného rozhodnutí, přičemž případně použil i odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 7 As 3/2011 - 52 a na ust. § 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Pokud se týká namítaného neosvětlení policejního vozidla, k tomu krajský úřad správně pouze poukázal na skutečnost, že není oprávněn řešit správnost postupu policejní hlídky při měření rychlosti. Nicméně jeho rozhodnutí nelze oddělovat od rozhodnutí prvoinstančního. Naopak, tato rozhodnutí materiálně tvoří jeden celek, a pokud se správní orgán I. stupně již k některé z námitek vyjádřil, může odvolací orgán jeho vyjádření převzít (odkázat na ně, resp. se s ním ztotožnit), aniž by ho opakoval. Ostatně takto judikuje i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86. Magistrát se vyjádřil komplexně k možnému přestupkovému jednání policejní hlídky, včetně případné jízdy neosvětleným policejním vozem tak, že toto nemá vliv na zákonnost pořízeného videozáznamu, a tedy i jeho přípustnost v přestupkovém řízení coby stěžejního důkazního prostředku. Krajský úřad se pak s tímto postupem ztotožnil, hodnotil ho jako správný a v souladu se zákonem, odvolací námitky shledal nedůvodnými s tím, že nejsou pochybnosti o stěžovatelově vině. Podle názoru krajského soudu se správní orgány s námitkami stěžovatele vypořádaly a jejich rozhodnutí tedy nelze považovat za nepřezkoumatelná.

Pokud se týká stěžovatelem namítaného překročení nejvyšší povolené rychlosti policejním vozidlem, krajský soud plně odkázal na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, v němž je podrobně a správně uvedeno, s použitím odkazu na zákonnou úpravu (§ 18 odst. 9 silničního zákona) a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

14. 7. 2011, č. j. 7 As 3/2011 - 52, že Policie ČR je při měření rychlosti vozidla překračujícího nejvyšší povolenou rychlost oprávněna sama tuto rychlost překročit, když je to nezbytné k plnění jí zákonem stanovených povinností. Stejně tak i ohledně nepoužití výstražného světla, se krajský soud ztotožnil s argumentací krajského úřadu, že policejní vozidlo nemuselo toto světlo použít. Ze zákonné úpravy totiž nevyplývá, že by Policie ČR při měření rychlosti vozidla za jízdy musela používat výstražné světlo modré barvy. Užití tohoto světla je pouze zákonem danou možností, nikoliv povinností (§ 41 zákona o silničním provozu). Pokud jde o namítané neosvětlení policejního vozidla, krajský soud se ztotožnil s argumentací obou správních orgánů, že i případné neosvětlení vozidla nemohlo způsobit nezákonnost videozáznamu (argumentace magistrátu) a stěžovatel mohl pouze vznést námitku nesprávného postupu příslušnému nadřízenému policejnímu orgánu (argumentace krajského úřadu). Pro úplnost odkázal na ust. § 4 písm. b) zákona silničním provozu (povinnost účastníka silničního provozu řídit se pokyny policisty), § 79a citovaného zákona (oprávnění Policie ČR měřit rychlost vozidel), § 97 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů (možnost každého upozornit na nedostatky v činnosti policisty nebo na skutečnost, že se policista dopustil jednání naplňujícího znaky trestného činu, správního deliktu, případně kázeňského přestupku) a § 62 odst. 1 citovaného zákona (oprávnění Policie ČR pořizovat zvukové, obrazové a jiné záznamy). Z těchto ustanovení jednoznačně vyplývá, že Policie ČR je oprávněna měřit rychlost vozidel, pořizovat zvukové a obrazové záznamy. Takto pořízený videozáznam je zákonným důkazním prostředkem, i kdyby při jeho pořizování policista páchal přestupek. Proti případnému nezákonnému postupu policisty se mohl stěžovatel ohradit formou upozornění podle ust. § 97 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Dále krajský soud po seznámení se s videozáznamem uvedl, že námitku neosvětlení navíc shledal nedůvodnou. Ke stěžovatelem předestřené teorii „obavy z lupičů“ krajský soud podotkl, že ani v případě, že by policejní vozidlo jelo neosvětlené, nebyl stěžovatel oprávněn začít zvyšovat rychlost nad nejvyšší povolenou rychlost a ujíždět, neboť podmínky nutné obrany ani krajní nouze nebyly naplněny (§ 2 zákona o přestupcích). Takové jednání odporuje i běžné logice průměrně uvažující dospělé osoby. V případě ohrožení jiným vozidlem není přece rozumnou a přiměřenou reakcí zvyšovat rychlost a vystavovat tak sebe i ostatní účastníky silničního provozu nebezpečí dopravní nehody. Plně postačí dodržovat konstantní povolenou rychlost, sledovat jednání „rizikového“ vozidla a v případě potřeby přivolat mobilním telefonem pomoc Policie ČR. Tedy i tuto stěžovatelovu argumentaci vyhodnotil krajský soud jako účelovou, odporující běžné logice a nevyvíňující stěžovatele z jím spáchaného přestupku. Závěrem ke stěžovatelově replice krajský soud uvedl, že stěžovatel předložil CD, které má podle něj dokumentovat, že policejní vůz nebyl osvětlen. Krajský soud nedoplnil dokazování tímto CD (ostatně stěžovatel to ani výslovně nenavrhoval), neboť z videozáznamu založeného ve správním spise je zcela zřejmý opak, tedy že vůz osvětlen byl. Předložené CD by tak nemohlo přinést větší objasnění skutečností důležitých pro řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel poukázal na to, že ve vyjádření ze dne 13. 2. 2012, a následně v odvolání i v žalobě, namítal, že se policejní vůz při měření rychlosti pohyboval po dálnici bez předepsaného osvětlení, ač byla hluboká noc (00:21 h). Osádka policejního vozu při kontrole stěžovatelovy rychlosti nepoužila dálková, tlumená, obrysová světla ani zvláštní výstražné světlo modré

barvy. Tvrdil tedy, že policejní vůz nebyl vůbec osvětlen, což ve stěžovateli vyvolalo obavu z možného přepadení, neboť takto si policie obvykle nepočíná, a ani počínat nesmí. Magistrát se s touto argumentací vypořádal pouze obecně odkazem na blíže nespecifikovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se této námitky ani netýkala. Krajský úřad argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 3/2011, který se však týká skutečnosti, že dálniční policie nemusí respektovat dodržování nejvyšší povolené rychlosti. Argumentoval též odkazem na ust. § 18 odst. 8 zákona o silničním provozu s tím, že zde není uvedeno, že by policie musela nutně používat při překročení nejvyšší povolené rychlosti výstražné světlo modré barvy. Tak však stěžovatel nikdy neargumentoval. S námitkou o povinném osvětlení vozidla Policie ČR při jízdě za snížené viditelnosti obrysovými, potkávacími nebo dálkovými světly ve smyslu ust. § 32 zákona o silničním provozu se tedy krajský úřad nijak nevypořádal. Dále stěžovatel za použití citace z odůvodnění napadeného rozsudku na str. 6 druhý odstavec a na str. 7 vyslovil nesouhlas se závěry krajského soudu, jakož i s důvody, na základě nichž dospěl k závěru, že policejní vozidlo bylo osvětleno (str. 8 rozsudku). Především pokud, jak tvrdí stěžovatel, policejní vozidlo osvětleno nebylo, nemůže být záznam o rychlosti vozidla stěžovatele považován za zákonně získaný, když toto vozidlo porušilo ust. § 32 zákona o silničním provozu, které se v plném rozsahu vztahuje i na policejní automobily. V takovém případě byl záznam o rychlosti stěžovatelova vozidla pořízen způsobem odporujícím zákonu a nemůže být v přestupkovém řízení využit jako rozhodující důkaz. Jako důkazy mohou být v (jakémkoli) řízení užity pouze důkazy, které byly získány zákonným způsobem. Za takové situace je obrana stěžovatele, že se domníval, že byl v noci pronásledován neznámým vozidlem, opodstatněná. Skutečnost, že si stěžovatel mohl na neosvětlení policejního vozidla stěžovat nadřízenému policistů, je pro danou věc nepodstatná a nezpůsobilá konvalidovat nezákonně získaný důkaz za zákonně získaný. Názor krajského soudu vyslovený po seznámení se s videozáznamem pokládá stěžovatel za subjektivní, resp. za názor, že v záznamu každý vidí pouze to, co chce vidět. Stěžovatel se domnívá, že krajský soud měl k posouzení záznamu stran osvětlení nebo neosvětlení policejního vozidla povolat znalce, který je obeznámen s praxí měření rychlosti automobilovým radarem. Soud takovými znalostmi vybaven není, stejně jako stěžovatel. Ten však byl přímým účastníkem tohoto děje. Pokud jde o úvahu krajského soudu týkající se posuzování obavy stěžovatele z lupičů, ani tato argumentace není logická. Podle krajského soudu si měl stěžovatel za dané situace přivolat policii mobilním telefonem. K tomu stěžovatel podotkl že voláním z mobilu za jízdy by spáchal obdobný (bodovaný) přestupek jako rychlou jízdou. Obavě z lupičů se tedy měl vyhnout spácháním jiného dopravního přestupku. Tento způsob uvažování krajského soudu se stěžovateli zdá poněkud nešťastným, neboť kdyby šlo o opravdové lupiče, nerad by dostal za pravdu v nemocniční sádře a horším případě na pitevním stole. Protože výrok rozsudku trpí vadami uvedenými v kasační stížnosti, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

pokračování

V kasační stížnosti stěžovatel především namítal, že se krajský soud nevypořádal s námitkou o povinném osvětlení vozidla policie při jízdě za snížené viditelnosti ve smyslu ust. § 32 zákona o silničním provozu.

Ve vztahu k této stížní námitce považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné poukázat na to, že stěžovatel v žalobě neargumentoval tím, že v rozporu s ust. § 32 zákona o silničním provozu nemělo policejní vozidlo rozsvícena světla, ale pouze namítal, že „S odvolací námitkou, že policejní vozidlo měřící rychlost žalobce nebylo osvětleno ani předepsaným osvětlením pro jízdu za snížené viditelnosti, resp. v noci obrysovými, potkávácími nebo dálkovými světly (§ 32 zákona č. 361/2000 Sb.), se žalované (a ani prvostupňové) rozhodnutí nevypořádává vůbec.“ S takto formulovanou žalobní námitkou se krajský soud vypořádal tím, že na str. 6 ve druhém odstavci uvedl: „Pokud se týká namítaného neosvětlení policejního vozidla, je pravdou, že výslovně se žalovaný k tomuto nevyjádřil, resp. pouze poukázal, a soud musí v této souvislosti poznamenat že správně, na skutečnost, že není oprávněn řešit správnost postupu policejní hlídky při měření rychlosti. Nicméně jeho rozhon utí nelze oddělovat od rozhodnutí prvoinstančního. Naopak, tato rozhodnutí je třeba posuzovat společně, neboť materiálně tvoří jeden celek, a pokud se správní orgán I. stupně již k některé z námitek vyjádřil, může odvolací orgán jeho vyjádření převzít (odkázat na ně, resp. se s ním ztotožnit), aniž by ho opakoval. (...) Správní orgán I. stupně se pak vyjádřil komplexně k možnému přestupkovému jednání policejní hlídky (tedy včetně případné jízdy neosvětleným policejním vozem) tak, že toto nemá vliv na zákonnost pořízeného videozáznamu a tedy i jeho přípustnost v přestupkovém řízení coby stěžejního důkazního prostředku.“ Takové vypořádání se s předmětnou žalobní námitkou je s ohledem na její formulaci podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela dostačující a nemůže z něj být dovozována nepřekoumatelnost.

V další stížní námitce vyslovil stěžovatel nesouhlas se závěry krajského soudu, jakož i s důvody, na základě nichž dospěl k závěru, že policejní vozidlo bylo osvětleno. Tato stížní námitka obsahuje polemiku se závěry a názory, které byly krajským soudem vysloveny pro úplnost. Nejedná se tedy o stěžejní právní argumentaci, na základě níž dospěl krajský soud k finálnímu závěru o nedůvodnosti žaloby.

Stěžovatel se v rámci této námítky na základě svého tvrzení o neosvětlení policejní vozidla provádějícího měření rychlosti jeho jízdy snaží dosáhnout toho, aby důkaz (výsledek měření rychlosti) byl vyhodnocen jako nezákonně získaný. V daném případě však jednak nebylo prokázáno, že policejní vozidlo s měřícím přístrojem, které sledovalo stěžovatelovo vozidlo, bylo neosvětlené, a jednak tato okolnost nemůže zpochybnit výsledky naměření rychlosti stěžovatelem řízeného vozidla. Stěžovateli se tak nepodařilo nijak zpochybnit správnost výsledků měření rychlosti jím řízeného vozidla a argumentace týkající se tvrzené obavy z lupičů, kterými zdůvodňoval rychlost jízdy, nemá v daných souvislostech žádnou relevanci.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu